

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 2 - JANUAR 2011

LE ENO JE POTREBNO

Kristus se je rodil

Kristus se je rodil! Na zemljo je legel mir! Človek je odrešen za vekomaj. Letos me je posebno nagovorilo spoznanje, kako sta se **Jožef in Marija** popolnoma predala Božji volji. V svojem srcu sem začutil, da me Bog vabi, naj tudi sam popolnoma odprem srce za njega.

Misel se mi pa obrača že naprej. Zanima me, kaj mi bo povedala Božja beseda, posebno evangelij, v naslednji, drugi božični nedelji, 2. januarja. Odprem Sveto pismo in oko se mi ustavi na Janezovem evangeliju, kjer pravi:

»V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli.

*Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem,
ki verujejo v njeno ime.«*

Kdo so ti Božji otroci?

Božja beseda, Jezus Kristus, je sicer prišel na svet, toda stvarstvo kot celota ga ni sprejelo. Svetloba je zasvetila v temo, toda ljudje svetlobe niso sprejeli, ker se bojijo resnice. Bili pa so posamezniki, ki so ga sprejeli, ki so sprejeli njegovo ime, in ti so postali Božji otroci.

Torej: Božji otroci so tisti, ki verjamejo v Njegovo ime!

Božji otroci verjamejo, da je nekoč v zgodovini, da je te dni sestopil in da bo vedno, dokler bo en človek na zemlji, sestopal, odreševal. Kdo je sestopil? Bog naših očakov: **Abrahama, Izaka in Jakoba**. Tisti, ki je nekoč rekel **Mojzesu**:
»Jaz sem, ki sem!« Sestopil je On, ki ni hotel človeka pustiti v blatu greha, potem ko sta **Adam in Eva** grešila.

Kako pa naj verjamem v Boga, v njegovo ime? Kaj je zapisal evangelist Janez v svojem evangeliju?

*»Ko je bil med praznikom pashe v Jeruzalemu,
so mnogi začeli verovati v njegovo ime,
ker so videli znamenja, ki jih je delal.«*

Sveto pismo in človeška zgodovina sta polna znamenj o delovanju Boga, o njegovi ljubezni, ki jo ima do človeka. Vzemi in beri Novo zavezo. Odpri svoje duhovne oči in videl boš, kako je Bog deloval v tvojem življenju.

Beseda, Jezus Kristus, nam je vrojena, se nam vedno ponuja, prejeli smo jo z rojstvom kot Božji otroci. Sprejmimo jo s krotkostjo in ponižno. Odvrzimo s sebe vso umazanost in odvečno zlo.

Biti Božji otrok, verjeti v Njegovo ime pomeni žareti v svetu kot zvezde.

Drago Žumer,
duhovni pomočnik

Bog ti ni obljubil življenja brez bolečine, smeha brez žalosti, sonca brez dežja; dal pa ti je moč, da preživiš; tolažbo, ko jočeš, in luč za na pot.

Eden najlepših darov življenja je poznati ljudi, ki so nam posebej dragi. Ljudi, ki nas pričakujejo s svojim nasmehom, s svojim razumevanjem, s svojo roko v pomoč.

Spoštovani stanovalci, svojci in zaposleni! Preden se obrne še en list v našem življenju, naj se za hipec ozrem nazaj in se zahvalim, da smo se srečali.

Ah, koliko lepega je bilo ...

*Spomini so kot iskre,
ki pod pepelom tlijo,
a ko jih razgrneš, vedno znova zažarijo.
(Goethe)*

Leonida

SVETNIKI - BOŽJI PRIJATELJI

Pridi, Dete, v ta naš svet,
pridi, betlehemeski cvet,
da po božjem zadehti,
da se milost razcveti,
da ljubezen razodetje,
v mir popelje to stoletje.

BOLNIKOVA PROŠNJA

Stopi, sveti angel varuh,
v cerkvi ti na prostor moj,
bodi tam pri sveti maši,
v duhu združen bom s teboj.

Ko bo mašnik se obhajal,
tudi meni, angel moj,
sveto hostijo prinesi,
moli Jezusa z menoj.

K darovanju tu položi
mojo dušo na oltar.
Moje križe, moje delo
Večnemu ponudi v dar.

Dušam v vicah, mojim dragim,
nesi sveto Rešnjo Kri,
grešnike umirajoče
z njo pokropi, grehe izmij.

Pri povzdigovanju
moli v sveti hostiji Boga,
prosi, da me skrije
v rano svojega Srca.

Prosi, naj ves svet deležen
dragih mašnih bo darov,
meni pa na dom prinesi
svete maše blagoslov.

(M. Elizabeta)

Duhovna obnova

Duhovno obnovo smo začeli s pesmijo *Vi oblaki ga rosite* in molitvijo dela rožnega venca.

Pogovor je stekel ob evangeliju o Brezmadežni Mariji, ki je brezmadežno spočela in ob tem o veliki vlogi Jožefa.

Med seboj smo delili mnenja in zgodbice o adventnem venčku in kako te praznike doživljamo ob večerih v krogu družin. Gospod nam je prebral odlomek iz knjige Duhovnost duhovnih o tem, kako je vse relativno; Bog ljubi in vidi vse. Z nebes se nam smeje, saj je rešitev za vse smeh sam, tako na svoj kot tuj račun. Vsi imamo tako dobre kot slabe strani. Kot ima vrtnica lep cvet in bodeče trnje, oboje pa se hrani iz istih korenin.

Duhovno obnovo smo zaključili z nekaj šalami za razvedrilo. Naj navedem le eno izmed njih: Žene so raj za oči, vice za ušesa in pekel za denarnico.

Irena

Težka naloga

Žetev je končana, ženice so opravile svoje delo. Žito je spravljeno na suho pod streho. Sedaj je treba počakati nekaj tednov, potem omlatiti, zvejati in spraviti v

lesene skrinje, da se zrnje posuši in potem se lahko pelje v mlin. Jovan si je mel roke, dobra letina je bila, kruha bo dovolj za vse leto.

Pred hišo, v prijetno hladni senci jablane, je Jovan obedoval s svojo družino. Zadovoljen zaradi končanega dela, mu je obraz sijal v sreči in veselju. Domače jedi so oddajale prijeten vonj. Pred hišo se je pripeljal gospod v terenskem vozilu. Tu v Brguli so bili takšni obiski redki, vendar Jovana in njegovo družino ni zmotil pri obedovanju, ker so se že navadili vseh možnih obiskov in gostov z vseh vetrov.

Iz avta je stopil na dvorišče zelo urejen gospod v najboljših letih. Pozdravil je domače ter se približal družini, kot bi bili dobri stari znanci. Gostoljubni domačin Jovan je gosta povabil, naj prisede k mizi in se jim pridruži pri obedu. Gost je brez ugovarjanja sprejel povabilo. Usedel se je za mizo med Jovanove družinske člane in jasno se mu je videlo, kako mu družba in hrana tekneti in dobro deneta. Med obedovanjem se niso pogovarjali.

»Hvala za kosilo,« se je zahvalil gost Jovanovi ženi, ko je odložil žlico na prazen krožnik. »Hvala Bogu,« je odgovorila redkobesedna gosa. Pospravljala je posodo z mize. Dodala je, kot bi sebi govorila, »če je hrane zadosti, je greh, da je človeku ne ponudiš.« Gost, ki se je že začel pogovarjati z Jovanom, ni odgovoril na to trditev. Pogovor je tekel v več smeri. »Lepo je tukaj pri vas, v naravi in v sožitju z njo,« je hvalil gost kraj, v katerem je bil prvič. Gledal je okrog sebe, spraševal po okolici, ki obdaja brgulske griče, in izkazalo se je, da ima dobro orientacijo. »Da, lepo je,« je pritrdil Jovan. »Pozimi, ko zapade sneg in se nobena sled ne vidi, tudi lisičja ne, globina snega pa seže nad moje koleno, se zjutraj zbudiš in veš, da morajo otroci v šolo. Takrat nimaš časa za premišljevanje, ampak obuješ škornje in jih na vrhu dobro zvežeš z upanjem, da ti sneg ne pride v njih. Najmlajšega šolarčka daš na hrbet, štupa ramo in poskušaš pregaziti do prve gazi, ki je najmanj dobrih pet kilometrov od naše hiše. Ostali otroci gredo za teboj, drug za drugim. Ko ti loviš sapo in se ti koraki krajšajo od napa, se oni smejiijo in lovijo snežinke, ki se jim stopijo na toplih dlaneh.

Gost je poslušal Jovana in oko se mu je zarosilo. Jovan je videl, kako si je ta otrl solzo in ga vprašal: »Kašna nadloga pa je tebe pripeljala k nam?« Gospod si je otrl solze, zajel sapo in začel pripovedovat: »Z ženo imava enega edinega otroka. Lansko leto je padel in se polomil. Takoj sva ga peljala v bolnišnico. Tam so ga obdržali in naredili potrebne operacije, vendar se je po parih mesecih stanje poslabšalo. Peljali smo ga nazaj, tam pa so ugotovili, da morajo ponovno narediti operacijo, ker so se kosti nepravilno zacelile. Torej zapletom ni bilo konca. Zvedeli smo za tebe in odločil sem se, da te obiščem in te prosim za pomoč. Jovan je nekaj časa molčal, potem pa le spregovoril: »Kako pa si

predstavljaš, da mu jaz lahko pomagam, če mu v bolnišnici kirurgi niso mogli?« »Veliko ljudi je prišlo k tebi po pomoč in jo je tudi dobilo,« je odgovoril gost. »K meni pridejo domačini, ki ne morejo do zdravnika, in to za kašno malenkost,« se je branil Jovan. »Kadar pa je poškodba hujša, se je ne lotim,« je nadaljeval. »Rotim te, gospod Jovan,« je izjecljal človek, ki ga je njegova stiska prisilila, da poišče pomoč, kakor ve in zna. »Kako si pa predstavljaš, da lomim na živo otroka in mu nameščam kosti po vsem tem, kar je že prestal?« ga je vprašal Jovan. »Utopljenec se tudi za slamico prijema,« je odgovoril gost. »Hm,« je Jovan nakazal nejevoljo. »Ta slamica pa ne bom,« je odločno odrekel prošnjo. Vendar se gost ni vdal: »Kako pa boš odrekel pomoč, ko pa te prosim za edinca? Plačam ti, koliko rečeš,« je vztrajal. »Ne nudim pomoči za denar, živim od lastnih žuljev,« je skoraj zgubljal potrpljenje Jovan. »Podarim ti avto, takoj ti ga pustim,« je kazal z roko na djipa. »Kaj pa naj z njim?« se je sedaj z nasmeškom poskušal obraniti Jovan. Gost je ugotovil, da mora spremeniti taktiko "pogajanja". »V redu, vidim, da si zelo trd oreh, ampak ... v kašnem primeru pa bi zdravil oziroma pomagal mojem sinu?« je vprašal in si otrl moker obraz, ki ga je oblival pot. Jovan je ohranil mirno držo: »Za otrokovo življenje gre, nimam pristojnosti odločati o tem. Edino v primeru, če bi bil moj otrok in bi sam odgovarjal za njegovo življenje in ne bi imel izhoda ali izbire,« je odgovoril Jovan in pri tem zrl nekam v prazno, kot bi se pri tem vživel v otrokovo stanje, da se mu je skoraj ustavil dih. »Potem ti ga dam,« je hitel povedati človek v stiski. Nastala je tišina. Po določenem času je spregovoril ded Jovan z mehkim glasom: »Kako pa mi boš dal otroka, Božji človek, saj ni hruška, da jo utrgaš z drevesa in ponudiš nekemu?« »Prodam ti ga,« je nadaljeval človek v svoji stiski.

(V teh krajih je veljalo, da če je imel kdo otroka pri hiši, ki je bil slaboten in je slabo kazalo z njim, so ga prodali brhkemu in zdravemu sorodniku. Dečka – fantu, deklico – dekletu, s tem bi pridobili njegove lastnosti, zdravje, krepost ... otrok bi naprej živel pri starših. Sorodnik je pri tem plačal z denarjem (nekaj malega), lahko ga je tudi preimenoval, če je želel. Pri tem pa so ga domači obdarovali. Lahko je to storil tudi sovaščan, bližnji ali daljni sosed, če so domači imeli o njemu mnenje, da je primeren.)

Ded Jovan, ki je poznal to šego, je segel v žep in iz njega potegnil "krajcar", kovanec zelo majhne vrednosti, »samo to imam od denarja.« Človek je sunkovito skočil, ga zgrabil za roko in dejal: »Vzamem.« Spet je nastala tišina. Jovan je vstal, se molče sprehajal po dvorišču, popravljal klobuk, ki ga je ščitil pred soncem ali da skrije zaskrbljeni obraz ... Prižgal je pipo ... globoko dihal, da se je slišalo, kot bi premagoval ostri klanec in nesel težko breme na ramah. Približal se je človeku, se mu zazrl v oči in dejal: »Družino imam, torej v hiši

tudi za nas skoraj zmanjkuje prostora, otrok pa bi moral ostati pri nas.« Pogoji za delo bi bili zelo težki. Moral bi biti sam z otrokom, ko bom delal. Žena bi težko prenesla, ko bi ga slišala ... Človek je privolil na vse pogoje in ni odnehal, dokler ni Jovanovo srce popustilo, in je dejal: »Pripeljite tega junaka, pa bomo videli, kako se bova znašla!«

Ni trajalo dolgo, nekaj dni, ko se je djip zopet ustavil pred Jovanovo hišo. Iz njega sta izstopila gospa in gospod. Potem pa fantek s pomočjo staršev in bergle. Njegova izčrpanost je bila vidna. Posedli so za mizo, kot bi bili že mnoga leta stari znanci. Malo so se pogovarjali. Potem pa sta se starša hitro odpravila in pri poslavljanju nista izkazovala čustev. Spretno sta jih prikrila, da bi otroku olajšala slovo. Fantek, ki je bil od poškodbe in operacij izčrpan, je imel zelo bled obraz, zato je deloval še bolj otožno. Slovo od staršev je dobro prenesel ali pa je bil že vaje ali pa so ga zelo dobro pripravili na to. Jovan se je usedel k otroku, ga pobožal po laseh, se mu nasmehnil in ga vprašal: »Kako pa ti je ime, junak?« Otrok je odgovoril: »Marko.« »No, Marko, sedaj si bova midva ogledala sadovnjak.« Prijel je otroka za roko in počasi in previdno sta se sprehodila nekaj metrov. Med hojo je Jovan pozorno opazoval otroka.

Nekaj dni sta se družila. Skupaj sta posedala pod jablano, se pogovarjala ... Jovan mu je izdelal deščice za opornice po meri, za nogice in roke. V tem času sta se precej zblížala in ko je začutil, da se ga je otrok že navadil in sprejel, je napočil čas. Ženo je poslal k sorodnikom za nekaj dni.. Pripravil je vse potrebno. Ko pa je noč spustila svojo pajčevinasto zaveso čez vas, je prižgal petrolejko in se lotil najtežje naloge v življenju.

Bolečine in vpitja otroka je nesmiselno opisovati, o tem nikoli in nihče ni govoril.

Jovan si je otrl pot, ki mu je v curkih oblival izmučeni obraz. Otroka je previdno položil v posteljo, ta je od izčrpanosti zaspal. Usedel se je zraven njega, položil obraz v dlani in zaihtel. Dokler je lomil že polomljene in narobe zaceljene kosti, je potreboval moč v rokah, zbranost v glavi, milost v srcu, sedaj je pa vse popustilo. Najraje bi zatulil kot volk v luno ali zarjovel kot razjarjen bik.

Noč je bila mirna, topla, nebo vedro, brez oblčka. Na njem pa milijoni zvezd, ki so ga krasili. Luna je skozi okno svetila v Jovanov izmučeni obraz. Zdelo se mu je, da ga gleda in ni mogel razložiti, ali se mu posmehuje ali z njim sočustvuje.

Minilo je kar nekaj dni, preden sta si "junak" in njegov "rešitelj" opomogla od težke življenjske naloge, ki ju je zblížala. Jovanova žena se je vrnila domov. Življenje je teklo kot pred tem, po ustaljenih tirnicah. Marko je bil deležen posebne nege in pozornosti. Jovan je dal ženi posebna navodila glede diete, ki jo je sam priporočal. Zdrava kmečka pamet in zdrava kmečka hrana. Ker so

pridelovali hrano na svoji kmetiji, ni bilo problema narediti bogat obrok z vsemi potrebnimi snovmi; če pa česa niso imeli pri hiši, so imeli sovaščani. Poslal je enega izmed svojih otrok k Savu po med, k Novaku po lanene brisače ter domače milo ... k Stoji Radojevi po strto konopljo. Vse to je potreboval za preveze in izdelavo obkladkov za bolne ude.

Po nekaj tednih je Marko sedel pred hišo in se z Jovanom igral brčka. Brček se je zavrtel po mizi, ko pa je padel na določeno ploskev, je na njej pisalo: vzemi vse, daj vse, igraj dalje, daj dva ... Oba sta se, zadovoljna z okrepitvijo, zabavala v igri. Postopno sta začela hoditi na ogled sadovnjaka, v katerem sta se posladkala z zrelim in sočnim sadjem. Sprehodi so se iz dneva v dan podaljševali. Markov obraz je postajal vesel, tudi barva na njem se je spremenila. Bledica je izginila in telo je postajalo iz dneva v dan bolj krepko.

Na dvorišče se je pripeljal znan avto in ustavil. Izstopila sta starša, ki ob pogledu na sina nista skrivala navdušenja in čustev. Sin jima je stekel v objem. Po dolgem pogovoru, skupnem kosilu in neštetokrat izrečenih besedah zahvale sta starša vzela svojega sina in se odpeljala domov. Na mizi pa sta pustila Jovanu dragoceno darilo, ki se ga ni mogel obraniti. Vendar je za Jovana in Marka najdragocenejše darilo ostalo v njunih srcih do konca dni.

Zapisala Zagorka

HIPOKRATOV KOTIČEK

ZA VSAKO BOLEZEN ROŽICA RASTE

HREN

Hren je od 40 do 120 cm visoka trajnica. Izvira iz vzhodne Evrope in zahodne Azije.

Korenina hrena je znana predvsem kot začimba. Manj pa je znano, da je hren ena najbolj znanih zdravilnih zeli, kar jih poznamo. In zato bi bilo prav, da bi ga več uporabljali. Ima veliko C-vitamina in v tem pogledu mu je enako le surovo kislo zelje.

Hren pomaga pri motnjah trebušne slinavke, prežene nadležno spomladansko utrujenost – seveda v primeru, da ga zmerno, vendar redno uživamo. Znano je, da ima hren veliko antibiotično delujočih snovi; je neke vrste penicilin. Zato so pred odkritjem penicilina uporabljali hrenovo tinkturo pri gnojnih ranah, ki so

se slabo celile, hrenov sirup pri bolezni pljuč, hrenove obkladke pri glavobolih in oteklinah.

Danes, ko za vsako bolezen "raste" nov antibiotik, smo pozabili na to dragoceno naravno zdravilo. Hrenov sirup pripravimo tako, da hren očistimo, naribamo, dodamo sladkor ali med, dobro prengnetemo in iztisnemo. Ostanek skuhamo skupaj s sladkorjem v malo vode in ga dodamo že dobljenemu sirupu. Odlično deluje na bolna pljuča, pri bolečinah v sapniku in pri vseh boleznih dihal, saj vsebuje antibiotično snov, podobno penicilinu.

Nastrgan hren, dodan solati, nam bo v rednih, majhnih količinah zmanjšal občutljivost za prehlad. Posebno za starejše ljudi je hren s česnom odlično zdravilo. Tako eden kot drugi delujeta obnavljajoče na žile, posebno na arterije, zato se ju nikar ne izogibajmo.

Iz omenjenih vzrokov prištevamo hren k dišavnim zeli, katerih zdravilni učinek je tako zanesljiv, da rastlina zasluži prostor v našem vrtičku.

Ivka

SPOMINSKE DROBTINICE

Dobro jutro, ljubo dekle,
al' si se naspala kej?
Nič kaj dobro nisem spala,
celo noč sem premišljevala,
kje si hodil, kje si bil,
da si tak' čeveljčke zrosil.

Tam se hodil po planincah,
po zelenih košenincah,
tam sem hodil, tam sem bil
sem drobne ptičke pet učil.

Kaj so to za ene ptičke,
k' 'majo tak' rdeče ličke,
rdeče ličke, črne oči,
pri takih kratke so noči.

Frančiška Lenarčič

DVO MIR

MARTINOVANJE

MIKLAVŽ

RAZSTAVA

ČAJANKA

Naši stanovalci so zapeli in nam povedali, mi pa smo hitro zapisali:

Dober večer, kristjani
al' spite, čujete,
al' to staro leto
Bogu darujete.

/Marija Dragman/

Sveti trije kralji
so mi konja ukrali,
ukradli bi še bika
pa niso imeli štrika,
pa tudi Ernesta
pa niso imeli mesta.
• /Fani Furlan/

Ena zvezda gori gre,
izza te temne gore,
za to zvezdo zdaj gredo,
kam jih pelje ne vedo.

Ko pridejo tja v Betlehem,
tamkaj detece najdejo,
nizko se priklanjajo,
mu darove ponujajo.

Ko pridejo v Jeruzalem,
tamkaj vprašati gredo,
in učenci k' ne vedo,
brž v bukve gledat' gredo.

Zdaj pa poprosimo za en mali dar,
vina, šnopca, al' pa denar.
Če ne boste nič dar'val,
bomo vam pa sinka ukral.

Marija Dragman

V našem Domu imamo več Karitas skupin. Vsaka skupina ima srečanje na določen dan. Lepo je slišati razne uspehe in zadovoljstvo med pogovori. Pregovor pravi: Vsi ljudje vse vedo. Govorimo o potrebah in stiskah po raznih družinah. Mi, starejši, ne moremo drugače pomagati, lahko pa za njih molimo in tako najboljše izkoristimo svoj čas.

Prejšnji teden so nas veselo presenetili dve pevki (duet) Duo MIR. Darovali sta nam urico lepih, starih domačih pesmi. Nekatere sta tudi sami skomponirali. Vsi poslušalci smo bučno ploskali, kajti takih pesmi se še komaj kaj sliši. Takih srečanj si še želimo. Hvala vsem, ki nam popestrijo čas. Hvala vodstvu Doma, ki za to poskrbi.

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO!

Francka Jakša

V PRIČAKOVANJU BOŽIČA

V predbožičnem času smo stanovalci Doma Marije in Marte doživeli veliko lepega. Gostili smo otroke iz Karitasovega vrtca, skupino Nazaret, ženski zbor upokojenk in harmonikarja Franca.

V nastopu otrok se mi je najbolj vtisnil v spomin mali možic, ki je ves čas ob nastopu svojih vrstnikov tiho sedel, na glavi pa je imel klobuk. Ta možic se mi je zdel tako osamljen in skrivnosten, da sem ga morala posebej opisati. Priznati moram, da nisem toliko pametna, da bi razumela, kaj nam je njegova vloga, ki jo je upodobil, hotela razodeti. Hvala, možic!

Ženskemu pevskemu zboru se pozna, da jih vodi večša roka dolgoletnega zborovodje Matije Logarja. Pevke so ubrano zapele nekaj lepih domačih pesmi. Čestitke! Če sem koga od nastopajočih izpustila, se opravičujem. Vsem pa se v imenu stanovalcev Doma zahvaljujem in voščim srečno 2011 in veliko zdravja. Še posebej se zahvaljujem sestram, ki nas negujejo, celotnemu osebju Doma Marije in Marte in obema gospodoma župnikoma.

SREČNO!

Tinca Škrlič

Čajanka

V Domu Marta smo se odločili, da bi popoldanski del dneva izkoristili za druženje s svojimi najdražjimi ob čaju. Ideja se je udejanjila. Vabila so bila dostavljena. Gosti so se z veseljem odzvali povabilu svojih bližnjih – stanovalcev Doma. Obe nadstropji sta že bili pripravljeni v prazničnem slogu. Začela se je "čajanka". Vse pripravljene mize so bile zasedene. Zbrana družčina je prijetno čeblljala vsak s svojim bližnjim za mizo. Obrazi so žareli v sreči kot lučke na božičnem drevescu. Kmalu se je zaslislalo petje iz drugega nadstropja. Takoj za njim se je odzvalo prvo nadstropje s petjem. Vzdušje se je

stopnjevalo v sproščenem počutju, petju, pogovoru ... Kmalu zatem so se odprla vhodna vrata in v hišo je vstopil g. župnik s kitaro v roki. Usedel se je k eni izmed miz in se pridružil petju, katerega je sedaj spremljal zvok kitarinih strun. Zadonelo je po vsej hiši, da je kaj. Potem se je g. župnik presedel v prvo nadstropje, da ne bi bilo "fušije", Bog ne daj! Sedaj smo se poskusili uglasiti in peti skupaj obe nadstropji. Če je malo "škripalo" v izvedbi, komu mar!? Saj je dobra volja le najbolja!

Tako se je druženje ob čaju spremenilo v tiho gradnjo nevidnih mostov iz srca v srce. Mostov, katerim zob časa ne more do živega. Pletle so se niti zaupanja, spoštovanja, odpuščanja ... Mostov, ki smo jih vpredli v svoje odnose kot najspretnjša predica s spretnimi prsti v tkanino. Globoko v nas se je risala slika z zelo dragoceno obliko in motivom, ki se imenuje ljubezen do bližnjega. Odnosi so

se poglobljali.

Večina prisotnih je izrazila željo, da bi bilo lepo, da se taka srečanja ponovijo. Ena gostja je pripomnila: »Počutim se, kot da nisem v Domu, ampak v z okusom urejeni kavarni.« Gostiteljica, ki ji je obraz žarel od veselja in sreče, je dejala, »da bo te dragocene trenutke hranila globoko v sebi.« Čas nam ni vladar, nismo se ozirali nanj, veselo smo se družili ...

NASVIDENJE PRIHODNJIČ!

Udeleženka

Počasi je stopicala po pločniku. Opirajoč na palico je opazovala hiteče avtomobile in brezskrbne mimoidoče. Le kako bo prišla na nasprotno stran ceste? Pa tako zelo si želi v bližnjo trgovino, saj je želja po božičevi potički zelo velika. Zdaj, ko je ostala sama, je to veliki spomin na srečna leta. Saj se ne pritožuje, Bogu je hvaležna za vsak podarjeni dan in v svoji samoti ni osamljena. Še vedno so njeni dnevi polni življenjske radosti. Ko spozna svojo nemoč in se odloči, da se vrne domov, opazi na drugi strani hitečega fantiča kakšnih dvanajstih let. Pogleda se jima srečata in fantič je že pri njej. »Ali bi šli čez cesto?« vpraša. »Še kako rada. V tisti trgovini bi rada kupila nekaj malenkosti za potičko.«

»No potem pa greva«, jo fantič prime za roko. Pomaga ji do trgovine in v njej. »Ali ne bodo doma hudi, ker boš zamudil?« ga vpraša gospa. »Ne, jaz se vračam iz glasbene šole, starša sta popoldne v službi, tako, da imam čas in vam lahko pomagam. Še do hiše vas bom spremljal.« Ko prideta do hiše, ga gospa povabi na čaj. Seveda, sprejme povabilo in se ob čaju razgovorita. Gospa pokaže sliko fanta približno njegovih let. »Vidiš, to je bil moj vnuček. Bog ga je zgodaj poklical k sebi, avto ga je zbil, ko je hitel čez cesto. O, kako sem ga imela rada! Kako rad je jedel mojo potičko. Veš, prepričana sem, da te je on danes poslal k meni.« Fantu se zarosijo oči in pripoveduje o svoji babici in njeni čudoviti potici. »Veste, babi mi je pravila, naj vedno gledam okoli sebe, ali kdo potrebuje mojo pomoč. Zato sem prepričan, da je ona danes poslala mene po tej poti, ki jo običajno ne uporabljam. Ali bom tudi jaz lahko poskusil vašo potičko?«

In zgodilo se je, da je ta božič in vse ostale božiče gospa imela novo družino.

AM

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

*Julijana Urbančič
Pavla Matičič
Mimi Trček
Vladislav Zalar*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

Ga. Urbančič (slovo), 7. december 2010|

Zapustila nas je nenadoma. Nedolgo nazaj je sedela tu med nami in se veselila življenja. Božja pota so nam res neznana in nepredvidljiva! Odhod ge. Julke Urbančič nas je vse presenetil. Še nedavno je tu med nami v Domu aktivno sodelovala pri izdelavi raznih predmetov, ki so potem krasili prostore Doma. Seveda je to počela v družbi in pod budnim očesom in spodbudami naše Mateje. Meni je ostal živo v spominu prizor, ko je ga. Julka pletla Mateji kito. Tega opravila se je lotila z vso zbranostjo in predanostjo. Vendar pri tem ni vpletala samo lase v kito, ampak je vpletala nežno in vztrajno tudi svoj nasmeh z obraza – v naš spomin. S pečatom spoštovanja ga bomo hranili.

Ga. Pavla – slovo

Ni preprosto napisati nekaj besed, s katerim bi opisala nekoga, kot je ga. Pavla Matičič. Pa tudi pisati o slovesu ni lahka naloga, pa če prav si jo sam naložiš. Vsekakor bi želela povedati, da nam je vsak/a naš/a stanovalec/ka dragocen/a; s tem v skladu je tudi njegov odhod boleč. Tolaži nas misel, da odhajajo domov in da se jim je trpljenje končalo, čeprav je njegov namen nam skrivnosten. Torej, naša ga. Pavla je v Domu živela neslišno. Kar ne pomeni, da ni bila družaben človek. Bila je kot rahla

sapica, ki slehernemu boža obraz, naj bo vesel ali otožen. Takšne se je bomo spominjali.

SREČNO 2011

AKTIVNOSTI V JANUARJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

ČETRTEK, 6. 1. 2011, ob 10. uri sv. maša v cerkvi - Sv. trije kralji;

PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;

TOREK, 11. 1. 2011, ob 9.30 uri: igrice Ko božič pride k nam (otroci iz OŠ Rovte);

SREDA, 12. 1. 2011, ob 10. uri: srečanje s knjižničarko;

SREDA, 26. 1. 2011, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

PONEDELJEK, 31. 1. 2011, ob 18. uri: sv. maša za vse pokojne v letu 2010;

PONEDELJEK, SREDA, PETEK: ob 7. uri telovadba v Domu Marije;

PETEK: ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA: ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

DONATORJI v mesecu decembru

Dvigala Bartol s.p.

Barjans d.o.o.

Kranjska investicijska družba d.o.o.

Biotera d.o.o.

Mercator Logatec

Za vaš dar iskrena hvala. Zbrali smo za bolniško posteljo. Hvala sodelavcu, ki je podaril LCD televizor za stanovalce Doma Marte.

UGANKE

Debeluh je v kuhinji.
Mleka, maslo nam hladi.
Kadar v hiši zmanjka toka,
striček se poti in joka.

Polovično oblačilo
mami krilo je pokrilo.
Ga pred pas je privezala,
da se ne bi popackala.

Baletka rada bi postala,
a je za to preveč lesena.
Nič, kar po loncih bo plesala,
za mešanje ni nikdar lena!

Lačen je, izbirčen ne,
vse odpadke nam požre:
od ostankov in papirja
do olupkov od krompirja.

SMEJALNICA

- Gost v restavraciji vpraša natakarja: Je ta pečenka res svinjska? Ja, pravi natakar. Saj je kuharju pri pripravi dvakrat padla v pomije.
- Prijatelj reče svojemu kolegu: Povej mi čas, ki je med časom in večnostjo. Tudi, če bi ti hotel razložiti, nimam časa. In ti bi rabil celo večnost, da bi razumel.
- Oče pravi: Mi smo idealna družina. Ko pridemo domov, nas vsak dan čaka žena s kosilom. Že med jedjo beremo vsak svoj časopis. Žena molči. Na koncu pa predlaga, da bi se pri kosilu pogovarjali. Vsi v en glas se strinjamo. A naslednji dan je isto. Žena se odloči: Danes kosila ne bo! Vsakemu na njegov prostor nastavi „njegov“ časopis in gre k frizerju.
- Mož že v letih, prihaja vsak dan v cerkev iz pobožnosti. Od glavnih vrat do oltarja, vedno po kolenih. Zadaž iz spovednice pride za njim drugi moški, tudi po kolenih, in vpraša prvega: Ali si ti tudi drva kradel?

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.